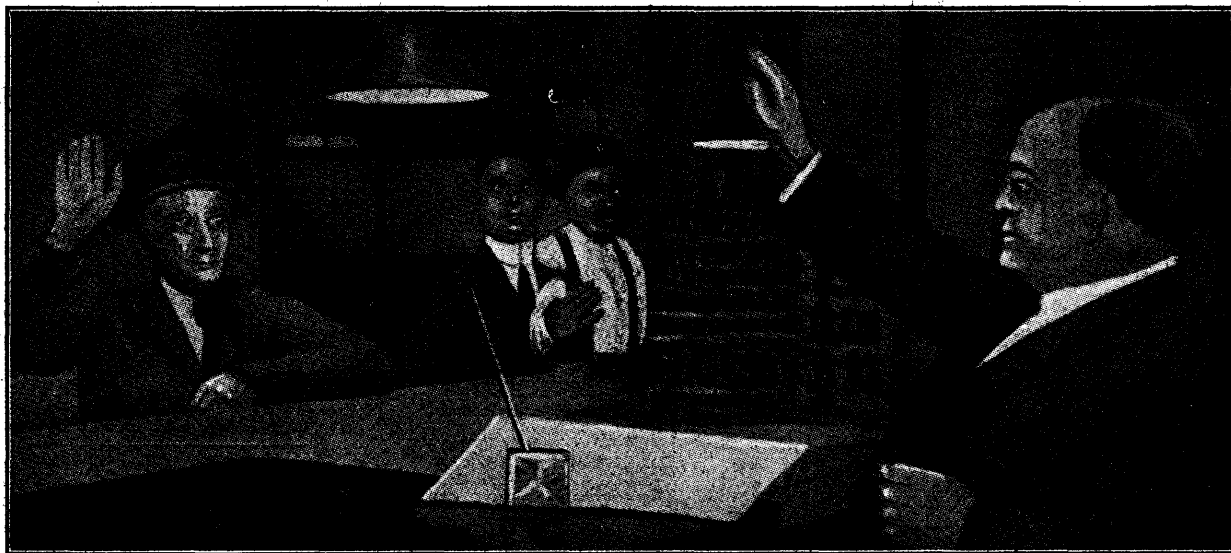

Troskabseden aflægges.

En Scene, som den, ovenstaaende Billede viser, finder i denne Tid daglig Sted i den næststørste By i de forenede Stater, nemlig Chikago, hvor Kvinderne har Stemmeret. Vort Billede gengiver den 81-aarige *Ellen Pooley* der i „Superior Court“ frasiger sig sin undersaatlige Pligt mod Kongen af England og aflægger Troskabsed til de forenede Stater. Hun har i 78 Aar været bosiddende i de forenede Stater, „Det er en lang Tid, De har været om at blive amerikansk Borger“, bemærkede Rettens Repræsentant. „Ja“, svarede hnn. „Der har ikke før været Grund for mig til at søge Indfødsret; men kan jeg stemme dette Efteraar“.

I 1835 sejlede hun ombord paa *Sejlskibet „Louisa“* fra London til New York. Rejsen varede i 6 Uger. Hun har levet i Amerika lige siden og er en ivrig Stemmerets-Forkæmper. Den lille Tale hun holdt i Retten, endte hun med følgende Udtalelse: „Jeg synes, at Kvinderne skal have Indflydelse paa de Love, som de skal leve under, og som man straffer dem for at bryde“.

Efter „*Womans Journal*“.

Fra Vesterbrogade kom en Politistyrke, som førte en Kvinde imellem sig, barhovedet og bagbunden.

»Næ, ved den levende Gud!« udbrød Brandmanden. »Tror jeg ikke, det er hende, som de nu har anstillet Jagt paa i en hel Maaned.«

»Hvem?« spurgte jeg, aandeløs af Spænding.

»Hende, Husholdningskonsulentens sagkyndige Medhjælp. Hun gjorde jo ogsaa Strike, men saa vedtog de i Rigsdagen vips med det samme en Lov om, at ingen Kvinde under Strafs Medfør maatte nægte at stille sin Sagkundskab til Raadighed for Mænd i overordnede Stillinger, naar saadan Kundskab gjordes fornøden. — Og nu, ser De, maa hun kønt neje sig. Man har jo da heldigvis Midler endnu til at tumle dem.«

»De gaar fejl i Byen, min Herre,« blandede en Avismand sig i vor Sam-

tale. »Væ' saa artig og køv Extra-bladet! der ser De et Billede af Dellingkventen. — Det er en kvindelig Medhjælper ved et af de lokale Enkekontorer. De stak jo i Rend alle som en, da der be' paabudt Strejke fra Dansk Kvindesamfunds Kontor.«

»Men hvor længe har jeg da sovet?« udbrød jeg forfærdet. »Har vi maaske allerede faaet den politiske Valgret?«

»Næ Tak! den ska' vi ikke mere ha' no'et a',« fnøs Avismanden. »Alle Partier, baade Trippelalljansen og det haardkogte Højre er be'en enige om at stryge den, siden Kvinderne har vist, at de ogsaa vil derigere.«

»Det skal de komme til at fortryde, — lad mig komme frem!« skreg jeg, men i det samme huggede en Politibetjent sin Klo i min Skulder og brølede mig ind i Ansigtet: »Endelig har jeg Dem! — De er den

kvindelige Medhjælp, for hvis Paa-gribelse Kultusministeren har udlovet 1000 Kroner. Vil De straks behage at følge med, Husholdningskonsulenten har veltet paa Dem i en Maaned.«

Jeg rev mig forfærdet løs og satte i Spring ned ad Frederiksberggade med hele Folkestimlen i Hælene.

»Stop hende, stop hende!« skreg de bag mig. »Tusind Kroner til den, som fanger den kvindelige Medhjælper!«

Jeg opbød mine sidste Kræfter, snublede, gjorde en forgæves Anstrengelse for at komme paa Benene igen, men blev liggende — og sov videre.

Søvngænger.

